

LA TUIES

Despertar desagradable.

— Ja m'ho semblava a mi que tot plegat era un somni!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

RUFASTA QUE ES DETECTIVE, A UNO LE DA EL ¡ALTO! O ¡QUIÉN VIVE!

Nota de la Redacción: Esta semana, Rufasta nos ha tomado el pelo como si fuésemos habitantes del Celeste Imperio o lectores del A. B. C. Nos dijo que tenía un artículo que haría tronar y llover, pero que si no le aumentábamos el sueldo guillaba. Nosotros, que somos más cándidos que la Chelito pensamos que si le dejábamos marchar, diría que sólo a los talentos como él y Barco, el de *Las Noticias*, les pasaba eso, y después de haber tocado la pasta y habérsela gastado con una meuca de tres pesetas, nos ha endiñado este camelo. Ya disimularán nuestros cada día menos numerosos lectores y tomarán la buena voluntad.

Sí, señores, sí, ustedes aun no me conocen ni saben lo que yo valgo. Figuraos que el otro día que estaba rompiendo el sueño después de comer se me ocurrió ponerme a detective y ver si daba con las tres niñas de la calle de Hilarión Eslava. Yo que me afeito, me pongo un traje de cuadros que hasta hace pocos días lo tenía de veraneo en el Monte y me lanzo a la calle a hacer pesquisas.

A propósito: ¿en qué se parece el café moka a un perro pequeño? En que ¡quesito!

Las primeras investigaciones las hice en una exposición de maniqués vivientes de la calle de Carabassa, donde un servidor tiene muchas amistades. La dueña, que es buena mujer y de aquello más ilustrada, me habló de la política francesa y del fracaso de Painlevé, que se creían muchos que era *Pain mangé* y ha resultado *Un pain comme unes divi-*

nes formes. Esto lo escribo, no para hacer gracia, sino para que veáis que sé más francés que Clapera el grande. ¿Sabéis cuál es el automóvil más peligroso? El *Talbot*, porque puede dar *Tal bot* que te desencuadernerne.

De mi entrevista con la señora de marras no saqué mucho en claro. Me dijo que habían ido muchos marinos de la escuadra italiana y que todo aquello de los napolitanos es para encerrar. Que son muy castizos y tienen muy grande... satisfacción del recibimiento que se les hizo. Antes que se me olvide, ¿sabéis porqué derrotaron a Maginot en la Cámara francesa? Porque no *i-Maginot* que ganara Painlevé. Ya os lo diré, un día va por los unos, y otro por los otros. A mí una vez en el muelle, me afanaron un paquete de escaradientes y en cambio, al siguiente día, me detuvieron por haberle faltado al respeto a un burote. Vueltas que da el mundo, ya os lo diré.

En estas, sentí que se me despertaba la ratita y me senté ante la mesa de un bar para comer algo. Pedí un periódico y me dieron *El Sol*. En la primera página había un artículo de Sánchez Rojas, aquel escritor que mira contra el Gobierno (no es que sea republicano, sino que tiene un ojo que va en dirección a Miramar y otro a casa de la Serafina de Pedralbes). Entonces, volví a acordarme de las niñas extraviadas. ¡Oh deducción! ¡Eureka! — exclamé como Pich cuando inventó la Exposición de Industrias Eléctricas — ¡Ya lo tengo! Pedí papel, pluma, un bifeck, un doble Pilsen y después de haberme ati-

pado escribí esta epístola al Director General de Seguridad: Lo hice en verso y todo para que viera que yo no soy un cualquiera.

Está el pueblo madrileño preso de consternación por el hecho misterioso de la calle de Hilarión (1). Aunque todos van y vienen desde Yecla hasta Almorchón, no hay quien logre al delin- (cuenta llevar a la prevención. Yo, detective honorario, voy a dar la orientación para seguir una pista que dará la solución.

Procédase sin demora, tolerancia ni excepción, a detener cuantos bizcos se encuentren en la Nación, pues es materia probada y fuera de discusión que las *niñas extraviadas* tienen cuantos bizcos son. Señor: yo no aspiro al premio ni hacer quiero ostentación de mi olfato políciaco digno de un perro pachón. Ayudar a la justicia es sólo la aspiración de este que lo es:

ELEUTERIO
RUFASTA Y PLANTALAMOR

(1) Eslava.

DICCIONARIO RECALCITRANTE, AGRESTE Y FILOSÓFICO

Recomendamos a nuestros lectores no se dejen sorprender por imitaciones vulgares. Nuestro Diccionario no tiene nada que ver con el *Almanaque del Zaragozano*.

ALFALFA. Hierba a propósito para mantener ateneístas, autores de couplets y señores que dan conferencias.

BABUCHA. Altura a que quedó el equipo español en Colombes.

CARACOL. El animal más feliz de la creación. Todos tienen casa propia.

DRAMA. Situación que atraviesan los estudiantes cuando se aproximan los exámenes.

ENIGMA. Artículo de Gómez de la Serna.

FANTASÍA. Aditamento a propósito para explicar la desaparición de las tres niñas de Madrid.

GRAJO. Animal que canta mejor que muchos tenores.

IMPERDIBLE. Alfiler que se pierde con mucha facilidad, como su mismo nombre indica.

JERIGONZA. Idioma nativo de Pico y Puente.

LABERINTO. Lugar en que se encuentra Millerand en estos históricos momentos.

MANCO. Prestigioso industrial, propietario de varios establecimientos de reconocida utilidad pública, sito en el distrito quinto de esta capital.

NANDU. Está bueno; muchas gracias.

QUILO. Lo que se suda cuando viene a cobrar el sastre.

RESERVADO. Cuartito que hay en ciertas fondas, destinado a comer, beber, arder y otros verbos de la misma conjugación.

SUBLIMADO. Producto químico que no debe faltar en la habitación de ningún corrido.

TÓPICO. Cosa que abunda en los discursos, en las conferencias y en las notas oficiosas.

USURPAR. Apoderarse de cualquier cosa con equidad y aseó.

VOLATILIZACIÓN. Fenómeno que han experimentado los caudales del Banco de Barcelona.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOU

Lluna de mel

Fa tres mesos que són casats i segueixen tan acaramelats com el primer dia.

Ell explota una botiga de fuster, on treballa des de les vuit del matí fins a les nou del vespre, hora a la que es posa a sopar en companyia de la seva muller i d'un aprenent que dorm a la casa.

No fa gaires nits, el matrimoni tingué l'idea de posar-se a jugar a cartes. L'aprenent no volgué acompanyar-los, puix estava molt cansat, i es quedà mig adormit a damunt d'una cadira.

La sort no va favorèixer a la dona. Partida que jugava, partida que perdia. En aquestes tocaren les onze, i ell digué:

— Es cosa d'anar al llit, noia!

— Bé — insistí ella que, per lo que es veu, tenia ganas de pendre la revanxa —, juguem una altra partida, almenys!

— Juguem-la — assentí ell —, però amb una condició: ens jugarem...

I degué mormolar alguna cosa molt interessant, perquè l'aprenent, sacudint el seu sopor, s'acostà a la taula i digué:

— Dongui'm cartes, que aquest cop també vull jugar.

La serventa bonica

Era menuda i graciosa com un pom de flors i li agradaven els xicots d'una manera extraordinària. La seva especialitat eren els jovincels, i si podien ésser innocents del tot, millor.

Així, quan entrà a casa del senyor C.m.r., de seguida es va dedicar a incitar a En Carlets, el benjamí de la casa, que només tenia quinze anys i era bonic i ros com un angelet. Mes ell, ingenu encara, no comprenia l'alcanç del refrec intencionat de les anques de la xicoteta, que es trobava a cada moment pel corredor.

Un matí, la noia no podia més i es decidí a arresgar la seva darrera carta.

Trucà a la porta d'En Carlets i amb veu tremolosa li preguntà:

— Es pot passar, senyoret?

— No, no, de cap manera! — respongué espantat el jovincel —. No entri, que estic en calçotets!

— Està bé, està bé — respongué la noia —, aguardaré que se'ls tregui.

El ressopó

L'una és alta i rossa i l'altra menuda i morena. Es fan dir, respectivament, Lili i Lulú, i recorren cada nit les Rambles amb una puntualitat ofenesca, de les dotze a les dues, a la recerca del «miché» que vulgui gastar-se un parell de durets.

Però, l'altra nit, cas únic en la seva vida, havien tocat les dues i no queia cap víctima.

La Lili, cansada de trotar, va proposar a la Lulú anar-se'n a dormir.

— Jo no, noia! — respongué la Lulú —. Anem fins al «Lion». No podria adormir-me si primer no m'entrava quelcom calent al cos...

El primer home

Ja feia temps que sa mare li deia: Aquests xicots et costaran un disgust. No hi tens compte i seràs una desgraciada. Ai, si el teu pare tornés del cel i et veiés!

La vida llicenciosa de la noia acabà com acostumen acabar sempre aquestes coses: tenint d'enviar a buscar a la llevadora.

— Prou que t'ho deia jo! — exclamava la mare feta un mar de llàgrimes —. Sembla mentida!

— Però, mama — gemegava la xicoteta —, qui s'ho havia de pensar? Si era el primer home!

— El primer home, desvergonyida, després que has tingut que veure amb la meitat del barri?

— Sí, mama! El primer home que vaig topar pel carrer, una tarda que estava molt nerviosa!

— I et va bé el negoci, Cinta?

— Ja ho crec! Ara faig el treball intensiu.

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

El fill de l'altre

JA havia sigut accidentada, ja, la joventut de l'Adela! Primer havia jugat a saltar i parar amb un cosinet; després, un oncle seu que protegia a la família, també hi havia tingut que veure... Després, un veí, un rellogat, el tenedor de llibres d'una casa on hi va fer de mecanògrafa, l'amo d'una sabateria on va estar de mecanògrafa. En fi: aquella noia semblava una Cooperativa, o bé un Sindicat Agricol...

I, no obstant això, es va casar, cosa que no té res de particular, si es té en compte que l'Herodes va deixar molts innocents en aquesta terra...

Al cap de dos anys de casada, una antiga companya d'aventures l'anà a visitar.

— I que canviada estàs — li deia —. No semblas la mateixa! T'has tornat una burgeseta...

— Oh! Ja ho crec! Mira! Fins tinc un fill!

— Que es mono! I és pastat a son pare!

Aquí, la mare féu un signe a la seva amiga indicant que callés.

— No siguis imprudenta, dona — digué al cap d'una estona —. No veus que el meu marit ens podia sentir?

S. ORRETA.

La banyera

LES cinc de la tarda d'un diumenge d'estiu. A la torre del senyor Fabrès estan reunides varies visites. La conversa gira sobre el recent matrimoni de la seva neboda.

La senyora de la casa explica a les visites la magnificència del pis on s'han instal·lat els nuvis.

— Hi tenen un mobiliari principesc... Oh! I quina roba! I quins llums!

— Sí, sí! — interromp la Riteta, una xamosa nena de sis anys, germana de la núvia. — I hi tenen dues banyeres!

— Que no! — diu la senyora Fabrès —. Només n'hi ha una...

— Dos, dos, tieta! — respon la nena —. Una de gran, per l'Antoneta, i una de petita, pel gosset...

A l'esbrinar de què es tracta, una riulla discreta entreobre els llavis de totes les visites...

FAR BALÀ

- La Lluïsa és una noia que té molt amor propi.
- Sí, però canvia molt sovint de propietari.

La darrera aventura d'En Sherlock Holmes

EN Sherlock Holmes, el famós detectiu anglès, estava fatigat de tant treballar, i va decidir passar unes setmanes de vacances en un petit poble del comtat d'Essex.

Ell prou va fer els possibles per a passar des-

apercebut, mes, era tan gran la fama del cèlebre policia, que una hora després de la seva arribada tothom sabia que En Sherlock Holmes era l'hoste d'aquell poble per algun temps.

Ja desagradava força a l'immortal heroi de «El gos de Baskerville», mes, com el lloc era deliciós, decidí quedar-s'hi, no sense recomanar a tothom que volgué conèixer-lo, que ell volia romandre-hi d'incògnit rigorós. Mes, el seu esperit detectivesc no era mort. Estava sols endormiscat i per a

— Com és que tens tanta por?
 — Perquè em sembla que hi ha molt suc per tant poc tall.

despertar-lo, van bastar uns mots que En Sherlock va sentir una tarda.

Estava tranquilament prenent cervesa en una *basserie* de la Plaça Major, i contemplava distret les espirals de fum que sortien de la seva pipa, quan el ressò del vent portà fins a ell els següents mots:

— Sí... sí, va restar vídua fa un any i mig. És formosíssima i viu sola amb la seva fidel minyona...

— I no la galanteigen?

— Ningú s'atreveix.

— Per què?

— Tots tenen por. Diu que té una pantera a casa seva, que és la seva diguem-ne defensora... I una pantera, és una cosa que fa respecte, encara que ningú ha aconseguit veure-la...

Aquella conversa excità la curiositat d'En Sherlock Holmes.

Per ell, fou treball d'un tres i no res sapiguer que la dona de la pantera era vídua d'un capità de barco, que es deia Mary i que vivia en una quinta, a dos quilòmetres de la població...

L'endemà, En Sherlock Holmes s'hi presentà.

— Déu la guard.

— Déu lo guard.

— Perdoni que vingui a molestar-la. Vostè deu sapiguer qui sóc, veritat?

— No tinc el gust... — mormolà amb veu dolcíssima la Mary.

El detectiu tragué una tarja de la butxaca i li entregà, dient:

— Servidor de vostè.

En veure la tarja, el semblant de la dona expressà en els seus moviments la més gran de les sorpreses.

— Com! Vostè aquí?

— Jo mateix, senyora...

— I en què puc ser-li útil?

En Sherlock Holmes adoptà una *pose* de circumstància.

— Res; una curiositat, pròpia de la meva professió. M'han dit que vostè és posseïdora d'una pantera que ningú ha pogut veure... Ja comprendrà que això era per temptar-me...

— I què pretén, vostè?

— Senyora... no crec que pugui tenir cap dubte respecte a les meves intencions. Veure-la!

— No és possible!

— Per què?

— Perquè la tinc reservada només a la gent de la meva absoluta intimitat. Figuri's que només l'ha vista el meu marit, que Déu l'hagi ben perdonat, i la meva minyona...

— Bé, això ha estat fins ara... Però, d'aquí uns dies, ja no podrà dir lo mateix...

— Per què?

— Perquè l'hauré vista jo!

— No sé pas com serà! Jo no estic pas disposada...

En Sherlock Holmes somrigué finament.

— Vostè no estarà pas disposada a ensenyar-me la pantera... però jo estic disposat a no anar-me'n d'aquí sense haver-la vist...

La gentil Mary tingué un moment de dubte.

— Vostè és un cavaller. Quan jo li hauré explicat el meu secret, vostè no voldrà pas ésser rigorós. De totes maneres, perquè vegi que sóc transigent, li ensenyaré només un troç...

I, inclinant el seu buste per accentuar l'escot, digué:

— La pantera famosa... la porto tatuada... Miri: per aquí se li veu el cap...

En Sherlock Holmes acostà el cap i obirà el cap tatuat de la fera al mig d'un panorama capaç de trastocar a tothom, malament fos el rei dels detectius...

— Escolti, senyora — digué llavors, sense poder-se contenir, el gran policia —. I no em podria fer veure, a l'ensem, la qua d'aquesta pantera?...

JIM PLETT

Baix... baixet...:

Contes d'una ingènua

CONTE IMMORAL

L'ALBERT, el notabilíssim pintor, estava ja empipat de que cada dia, a l'hora plàcida del vermouthe capvespral, les nenes bé de la colònia l'anéssim a empipar demanant-li que ens expliqués contes i anècdotes.

Aquell dia, es veu que va decidir acabar d'una vegada amb la nostra impertinència i començà així el seu relat:

«No és un conte; és una història, una història veritat, de la qual jo mateix en vaig ésser protagonista.»

L'Amàlia, l'Aurora, la Carmina, la Rosaura, l'Agna-Maria i jo, fèrem rodona al voltant de l'Albert, com uns pollets rodejant la lloca i ens disposàrem a escoltar. Tenia tanta traça l'Albert explicant contes!...

«Era al caure d'una tarda setembrina. Havia treballat molt en un desnú artístic que volia presentar al proper saló. La model, una formosa xicota d'esculptura venusina, m'havia posat nerviós de mala manera i una excitació estranya m'omplenava de neguit. Sentia un no sé què torturador; m'afixiava.»

Totes nosaltres ens començàrem a mirar estranyades. L'Albert ens portava cap a camins impropis de nosaltres, tan honestes i recatades.

«Necessitava expansió. Vaig encasquetar-me l'ample xamberg i taral·lejant una cançó frèvola, vaig adreçar-me vers els tortuosos carrers que circonden la catedral. Era el meu refugi en aquests casos. Pas a pas, les mans a la botxaca, la pipa penjant dels llavis, anava escrutant les botigues, botiguetes i recons de delícia espiritual d'aquells encontorns. De sobte, em vaig quedar embadalit davant d'unes vidrieres. Al fons de la botigueta, ténuelement il·luminada per la mitja llum d'un quinqué, vaig descobrir una silueta exquisida, deliciosa. Quins ulls! Quina cara! Quina línea!...»

La Carmina tossí forçadament i, mirant-nos maliciosament de qua d'ull, preguntà arrossegant amb intenció les paraules:

— Escolti, Albert: és... molt llarga i... complicada aquesta... història?

L'Albert donà una forta xuclada a la pipa, llençà una bocada de fum i bo i seguint-ne amb la vista les gracioses espirals, contestà tranquilament:

— Col ja s'acaba!

— Procuri ésser breu i... sobri, doncs.

«Davant d'aquella bellesa indescriptible, em vaig decidir a entrar. Em va rebre una senyora grossa, carregada de joies, i de seguida vàrem enfocar el negoci.»

«— No sé pas si ens entendrem, perquè em sembla que em demanarà més diners dels que jo puc gastar, senyora.»

«— Tot té arreglo en aquest món, senyor! De totes maneres, he de fer-li una petita advertència: es tracta d'una joia que guardo amb veritable gelosia. Fixi-s'hi bé, senyor. Ha tingut molts pretendents, però, ningú — ningú! — ha lograt fer-se-la seva. Després, abaixant la veu i portant-me misteriosament a un recó de la botigueta, em digué a cau d'orella:

«— Tingui en compte, senyor, que es tracta d'una verge...»

«— Bé, no cal fer-me'n tanta propaganda. Abreviem! Quant... val?»

«Aquella dona grassa i carregada de joies, semblava indecisa abans de fer l'oferta. Temia espantar-me. Per fi mormolà:

«— Són dues mil pessetes, senyor, però ja li he dit que es tracta d'una...»

«El cor em va fer un salt. Dues mil pessetes! Masses pessetes, excessives pessetes per un petit caprici. Estava ja decidit a anar-me'n, però al contemplar de nou aquell bibelot, amb aquells ulls blaus, aquella cabellera rossa, aquelles formes impecables!... No vaig saber resistir la temptació i, traient el talonari de xecs...»

— Prou! — esclatà rabiosa la Carmina. Això és intolerable. Això és una indecència. Això és un abús indignel!

Totes assentírem avergonyides i ens alçàrem disposades a abandonar l'Albert.

Ell s'aixecà impassible, i fredament continuà:

«— Jo té raó, ja, Carmina: un abús, un veritable abús! Perquè, aquella verge tan hermosa, tan captivadora, no era autèntica del segle XIII. Es tractava d'una vil imitació feta per un escultoret dels de tres al rengle!»

L'Amèlia, l'Aurora, la Carmina i totes, ens miràrem avergonyides i més escorregudes que una peça de bogada, vàrem desaparèixer amb el cap baix, mentre l'Albert llençava al aire una glopada de fum i en contemplava joios les seves enjogassades espirals.

Conseqüència d'aquest conte? Senzillament: que per jutjar de la moralitat d'altri, cal estar ben segur de la moral de les nostres intencions.

Laura Brunet

Era veritat

Fera tres o quatre dies que la Fineta, una noia d'allò més trempada, que vivia al carrer de Sepúlveda, feia una cara com si li deguessin no li paguessin. Ningú sabia el motiu. S'hauria barallat amb la mare? L'hauria deixat el promès? Se li haurien retardat els pintors?

El motiu del disgust de la Fineta ja els hi explicar em. Ella era una noia divertida, en el bon sentit del mot. Li agradava anar al cine amb xicotets, fer alguna excursió a Les Planes, ballar molt i passejar amb companyia masculina, pels voltants del pont del mico. Ara, no maliciïn. La Fineta era el tipus perfecte de la *demi vierge*, i amb ella no hi havia que esperar una victòria tàctica completa. Però, el món està tan ple de ximplers...

Un d'aquests ximplers resultà ésser En Badó. En Badó era un xicot jove, elegantet, que tenia alguna pesseta i a qui la Fineta havia fet certes concessions *manuàls*, com deia ella, que era molt aficionada a llegir. I En Badó, presumit com era, una tarda d'expansió es permeté contar al cafè una pila de coses de la Fineta que un home discret deu callar sempre.

Aquesta nova, que li portà una amiga xafardera, va ésser lo que va fer posar a la Fineta fora de lloc. L'indignada criatura jurà i perjurà que allí on atraparà a Badó n'hi diria quatre de fresques i no va parar fins a aconseguir-lo.

En efecte, una tarda, quasi sense cercar-lo, el topà a la cantonada del carrer de Muntaner amb la Granvia.

MIGDIADES

Doïces, dolçalimes, boniques hores del migdia al camp! Jo no sabria pas com caure en aquestes migdiades pietoses que tenen en cada minut com un ab d'eternitat! Que ho dona, sola l'ombra emmanidadora d'algun nostre centonari, contemplar amb els ulls tancats, a través d'un esprimmè de colorines iridades, el sol alt, ben alt, projectant-se damunt la plana quieta, com un esglí d'or. Moment que tot ho encén amb les seves radiacions! Què dolces són llavors aquestes hores del migdia que se sentien passar jaques tranquil·les, bellament, com els boix quin arrebren les retles solcant la terra fofeta!

Veure'l i dir-li una colla d'impropèris fou tot ú. Però, En Badó, que estava fet a coses d'aquestes, no perdria pas la calma.

— Sembla mentida! — repetia la noia —. Haver afirmat que jo he dormit amb vostè! Millor dit, que jo he estat desperta amb vostè, que no és lo mateix, sinó que és diferent! Ah! Si jo fos un home!

En Badó esbrinà la manera d'acabar l'incident amb un xistó:

— Si vostè fos un home s'hauria guardat molt bé d'haver fet cap afirmació d'aquestes!

K. BRUNET

El regal

La Irene s'havia enamorat d'un anell que havia vist al carrer de Ferran i volia que En Joan, el seu marit, li comprés pel seu sant, a totes passades. Però, aquest deia que cinc centes pessetes són cinc centes pessetes i que els fèrps no estaven per això...

Mes, tant i tant empenyada estava la Irene en satisfèr el seu caprici, que anà a empedir a la seva mare, dona que pel Joan era una deïa ideal i li digué:

— Mama... Per què no parles a En Joanet a veure si et compra l'anell?

— Jo? I ara, noia! Sembla mentida! Vés perquè m'haig de ficar jo en aquestes coses! Això t'hi fess-li quatre festes ben fetes i afluixarà la mosca...

— La mareija molt el viatjar, senyoreta?
 — Segons amb qui viatjo. Aquest em resulta insoportable.

— Ai, mama! Que el coneix poc a En Joanet. Precisament, quantes més festes li faig, menys l'afluixa...

P. OTIN

El bon conformar

DESPRÉS d'haver guanyat una crescuda fortuna en el seu negoci de sandwixos de gos, el senyor Fontanet va deixar tots els assumptes en mans d'un soci i es retirà a descansar a la torreta que s'havia comprat a Sant Cugat. Ja el tenia ben merescut, ja, aquell repòs! Havia treballat trenta dos anys sense fer una festa, sense permetre's cap esplai, vivint una vida d'austeritat pròpia d'un ermità.

Com l'havia ansiat, ell, aquell repòs! Com havia estat desitjant-lo durant tot aquell temps! Mes, oh ironia de les coses! Ara que s'havia desfet de totes les preocupacions, s'avorria com una ostral!

Fou llavors que una idea lluminosa li creuà el cervell. I si es dediqués a fer de vell verd?

L'endemà, a la tarda, perquè ell no era home per anar de nits, se n'anà cap a l'Edén. De primer antuvi, ja va trobar que allò de cobrar-li sis rals per una cerveseta era un xic car, però, quan veié aquelles xicotes jovenetes, abillades amb aquella roba transparenta, el cor se li obrí com si hagués descobert una illa nova... L'endemà hi va tornar, i l'altre, i l'altre...

Al cap de dues setmanes, ja havia intimat amb una noieta que semblava propícia a acceptar les seves proposicions. Ell la volia retirar. Li donaria els diners que volgués, mentre fes bondat... I, quan arribava ja el moment de tancar tractes, el senyor Fontanet es cregué en la necessitat de fer una darrera observació:

— Només hi ha una cosa, petita... Jo, ja començo a tenir anys..., saps? No sóc gaire vigorós.

— Bé, bé... — digué la noia com traient-li importància.

— Mira com són les coses. Quan tenia vigor, no tenia quartos, i ara que en tinc tants...

— És igual! — mormolà la noia —. Jo m'accontentaré amb lo que li quedi...

No sabem si es referia al vigor, o als calés...

K. O. META

Una família model

No fa gaires dies vaig haver d'anar a visitar a una família que viu al carrer de l'Hospital, la qual està formada per una mare i dues filles.

— Vaig trucar i la bona senyora em va sortir a rebre tota espitregada, amb els braços arremangats i els cabells en desordre.

— Ja em dispensarà que el rebí així... Però, com que fa un moment que he acabat de bombar...

— Ah! — vaig pensar jo. Ve't aquí una senyora que no es deu haver pas avorrit, aquesta estona...

— Sí, senyor... Com que resulta que aquí a casa tenim aigua de Moncada...

En aquest moment vaig sentir una veu de noia que cridava:

— Carme! Quan hagis acabat els baixos, farem els quadres, eh?

I com que en el meu semblant es reflexés indubtablement la més profunda sorpresa, la senyora es cregué en la necessitat d'afegir:

— Són les noies, sap? que estan acabant de fer la limpiesa...

F. O. RELLAT

El pecador

EN Sardà, un jove corrido que no perdia ocasió per fer de les seves, va acabar com acostumen acabar quasi tots els corridos: casant-se.

I, és clar, havent-se de casar, tingué de confessar-se.

El capellà, que era un home molt trempat, el començà a interrogar:

— Quants cops has faltat al primer manament?

— Tants.

En arribar al sisé, el capellà demanà:

— Al sisé, deus haver faltat bastant, oi?

— Sí, pare.

— Quants cops, més o menys?

El nostre heroi es quedà reflexionant i respongué:

— Perdoni, però jo he vingut aquí a humiliar-me i no a donar-me pisto...

K. BRIT

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envlin propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

Les ginesteres

DE quantes ginesteres hi havien a Viladreta, les de més nom eren, sens dubte, les del mas de l'Enriquet. No pas perquè fossin de les més altes ni més curulles de flor, ni tampoc perquè el llur baume fos més subtil que el de les altres. Res d'això. Si eren nomenades les ginesteres de l'Enriquet, és per la situació especial d'aquell trocet de bosc, mig amagat vers unes roques altes, i ombrejat per uns pins altíssims, que dressaven la copa per tal d'esguardar el mar blavós que des del cim s'obirava.

I, dessota la benefactora ombra d'aquells pins gegants, quin tronc dret i robust feia pensar en ben altres menes de *vegetals* i en mig de la frescor de les ginesteres... quantes hores d'estiu hi havien passat gairebé totes les mosses del poble!

Convidava tant, aquella verdor, a passar uns minuts de plaer!

I el propietari del terreny, quantes de vegades havia beneït l'etzar que féu créixer aquells pins, que mantingué allà aquelles roques, que deixà créixer aquelles ginesteres! Perquè l'Enriquet, abans d'emullerar-se amb l'Enriqueta, també havia fruit de l'ombra benefactora en aquell «recó de món». Més d'una Viladretença havia sentit en les seves carns la frescor dels brins d'aquelles ginesteres, i més d'una volta l'Enriquet havia admirat la copa d'aquells pins reflectats en els ulls mig closos d'una viladretença...

I és per això que ara, ja casat i reposat, es sentia cofoi de tenir en la seva propietat aquell «confessionari de pecats primers», aquella «capeta de secrets d'amor que en deien «les ginesteres...»

Però, una nit, l'Enriquet estava frisós, i com en

un pressentiment, s'estrenyia el cap entre les mans, talment com si volgués privar que quelcom li sortís d'entre la closca...

Eren les nou i l'Enriqueta (cosa molt anormal) no era a taula. L'Enriquet ja no podia aguantar-se més, i decidia anar-se'n, quan, en ésser a la porta, es topà amb la seva muller, que, enguniosa, anava a entrar.

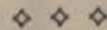
L'escena fou ràpida. Un «bona nit» d'ella i un «hola!! ja ets aquí?» amb més intenció que un toro, de l'Enriquet, que l'esmaperderen a la muller fins al punt de no respondre-li i, automàticament, dirigir-se al seu dormitori. I, al deixar-la passar, l'Enriquet quedà pal-plantat.

En el vestit blanc de la seva esposa, en tota l'extensió de la seva esquena, i fins d'un xic més avall, un crenament de ratlles verdes i grogues feien un diabòlic arabesc que feriren, talment com un llamp, al pobre Enriquet.

No hagué d'articular més que unes paraules:

— Les ginesteres!!!

JOAN POST

Confidències

LA Carmeta i l'Elena, dues elegantes barcelonines, prenen la fresca en unes cadires del Passeig de Gràcia, tot esperant l'hora d'anar a sopar.

Són amiguetes íntimes — massa íntimes pot ésser — que no es guarden cap secret. Mentre es distreuen contemplant a la gent que passa i fent jugar sos dits menuts amb la punta de llurs vanos respectius, conversen animadament i es conten llurs flirtejios respectius.

— Ai! — exclama l'Elena —. Tinc una por! Figura't que dijous, mentre jo m'estava acabant d'arreglar per sortir, entra al tocador el cosinet Enric i em diu, sense quasi donar-me les bones tardes:

— Si sapigués que no havies de cridar, ara mateix et feia un petó.

— Jo, és clar, em vaig creure que allò era una broma. Em giro, provocativa, i li dic:

— No series capaç!

— No vulguis sapiguer llavors lo què va passar, Carmeta i sense donar-me temps per pendre cap precaució!

— Com! — diu plena de sorpresa la Carmeta —. Et va agafar pel mot?

L'Elena baixa els ulls i amb veu molt baixa, mormola:

— Si hagués estat solament pel mot, menys mall

ARK HETA

Era el seu marit

AQUELLA nit, quan vaig entrar a la llotja que teniem abonada amb els amics, el nostre acomodador ens va fer sapiguer que aquella nit hi havia un debut.

— Sí, senyoret, sí! — em digué —. La *Bella Sulamita!* No l'han sentit nomenar?

— Sí, crec que sí...

— Oh! A Sant Sebastià va tenir un èxit molt gran! I no es pensin, no! És una dona de sa casa, està lligitament casada i ja té un nen. Mirin, el seu senyor em sembla que vindrà a aquesta llotja del costat...

Tots esperarem el debut, no cal dir-ho, amb la més gran espectació. Per fi, la xicoteta aparegué en escena. Cal dir que, apart d'una figura graciosa i un posat ingenu, no tenia res de particular. És a dir, sí. De particular li notàrem una panxeta que demostrava *palmatoriament* — com deia En Pich — que hi havia bateig a quatre o cinc mesos vista.

— Sí... sí... — digué un dels nostres —. Per mi està embarassada.

— Oh! Per mi també — respongué un altre.

Un senyor primet que estava a la llotja del costat estengué el seu braç i em tocà l'esquena.

— No, senyors, no! — digué amb un somriure.

— Què vol dir?

— Home... vostè diu: «Per mi està embarassada...» El seu company afegeix: «Per mi també». Doncs, s'equivoquen. Ho està per mi... que sóc el seu marit!

R. ETALLET

Un barra

ENCARA que afirmés molt seriosament que es deia Bonifaci, tots els que el coneixíem suposàvem, i amb motiu, que no era aquest el seu nom vertader. I teníem, per això, les nostres bones raons. Hi han noms predestinats, i un senyor que es digui Bonifaci no és possible que reuneixi les condicions d'atreuiment i cinisme de l'heroi d'aquest conte. Sobretot, en qüestió de senyores, la seva frescura no coneixia fites.

Ell, lo mateix empaitava casades que solteres, *jamones* que menors, nenes bé que xinxes de fàbrica. Feia més desgràcies entre l'element femení que un terratrèmol.

Una volta, només, estigué a punt de sofrir un gros contratemps. Va atrevir-se res menys que a entabanar a la filla de la seva portera, i tant i tant li hi va prometre que es casaria amb ella, que un capvespre que la va trobar sola dintre el quiosc, el xicot va fer de les seves amb ella, després d'una curta i fingida resistència.

Mes, no sempre surten bé les coses, i quan ells es-

taven més engrescats, la mare de la xicoteta, que era més lletja que un pecat i més mal parlada que un descarregador del moll, me'ls va sorprendre i... *[allí] jud Troya!*

Renunciem a reproduir el lèxic que va emplear la indignada mamà, perquè això equivaldria a copiar planes i planes del Diccionari Enciclopèdic de la Lliga del Mal Mot, obra inèdita que donarem a la llum el dia que ens vagui. Quan ja la dona va haver-se desfogat, agafà per un braç a la seva filla i, sacsejant-la violentament, li digué:

— I tu, beneita, més que beneita, com és que t'has deixat posar la mà al damunt per aquest brètol?

— Oh, mama! — digué la xicoteta —. No és pas al damunt que la tenia.

J. RUTORT

La confessió

L'AGATA, la petita i presumida Agata, va anar a confessar-se.

Cal dir, a fi de que el llegidor no pugui ésser induït en erro, que l'Agata no tenia cap pecat greu que confessar-se. Era prudenta, ordenada, no feia broma grossa amb els xicots — tal volta perquè aquests, que la veien insignificanta, no li feien cas — i ajudava molt a sa mare.

Quan la noia hagué acabat el seu exàmen de consciència i el capellà estava ja a punt de donar-li l'absolució, digué:

— Escolti, pare... M'havia descuidat una cosa. A vegades, no puc resistir la temptació de mirar-me al mirall. Em trobo maca... És un pecat, això?

I el confessor, contemplant la cara esquifida i vulgar de l'Agata, i els seus ulls menuts i foscos, li respongué:

— No. Això no és un pecat. Si acàs, una equivocació...

F. ORROLA

La fortuna de l'Amèlia

L'Amèlia era una de les entretingudes més elegantes de Sant Gervasi. Havia tingut la sort de pescar un *pagano* d'aquells a qui no ve de mil pessetes i no li regateixava res.

La xicoteta era, naturalment, l'enveja de totes les seves amigues, que no perdien ocasió per mormolar d'ella tant com podien.

Però, les crítiques arribaren al seu grau màxim el dia que l'Amèlia va tenir automòbil propi. Allò ja no ho pogué suportar cap de les que es freqüentaven amb ella. I començaren a inventar tota mena d'històries.

— Però, és possible? — deia una. — D'on tren tants diners? Perquè lo que gasta és una cosa que fa por!

L'Ernestina, una de les més xafarderes, respongué, amb un somriure:

— És com un riu de bitllets de Banc que surt de sota el seu llit...

K. ALMETA

Conte premiat del número passat:

La camiseta de color malva

Una gassetel·la de *La Prensa*:

Eldorado

«Esta encantadora artista celebra hoy su *serata d'honore* con un programa selecto.

El público de Barcelona podrá refrendar su entusiasmo por la bellísima artista, colmándola de aplausos.»

Oferim un caliquenyo xec-eslovac al que ens digui de quina artista es tracta...

Del *Ciero*, amb el debido respeto:

«Boy a dar a usted un remedio...»

Boy? Què és això de boy? Que pot ésser vol dir boy-scout?

En una ressenya teatral publicada en un periòdic barceloní, trobem la següent frase:

«Dicha obrita sirvió para que Collado, *fiel* graciosísimo actor...»

Ah! És a dir, que és *fiel*? I com ho sap? Que li ha dit la seva senyora?

De *La Vanguardia*, aquell cosí germà nostre:

«La policía detuvo a Pedro Vallés Costa, quien en la calle de Roger de Flor amenazó con matar a su esposa con un revólver, *para cuyo uso no tenía la debida licencia.*»

No mancaria més, sinó que hi haguessin llicències per matar a la gent!

Aquest anunciet és de *El Diluvio*:

«Se necesitan chicas aprendizas de 14 años para un trabajo fácil, limpio y ligero.»

Ja sabem quina feina és la d'aquestes *xicotes*.
Especialidades, que va dir aquella menor que van portar al Jutjat.

De la vida alegre

Ja s'ha inaugurat l'«Edén Cinema». Fa l'efecte d'un corrido casat de poc que s'ha retirat de la vida d'aventures i retira a les deu de la nit. De pel·lícules fan *Santa Isabel de Cerros*, aquella cosa que ens van enviar la Vila i Tall amb la mar de propaganda i va resultar que aquí ja estàvem cansats de que l'Amichatis

i En Fontdevila ens donguessin a conèixer coses per l'istil i amb més *salero*.

Al «Folies Bergère» ha debutat l'Eugènia Roca, aquella xicota tan graciosa i que tanta intenció posa en els cuplets. També hi ha la Mary Wieden, els Frenatus i la Paca Romero. En Gaspar, el cambrer, ens va prometre l'altre dia que ens convidaria a menjar oca, que en el llenguatge d'aquella casa, quasi vol dir tastar fruita prohibida...

Els del «Pompeya» tenen a l'Esterlina. No em negaran que és una bona adquisició, perquè d'aquestes n'entren ben poques en lliura. A més, hi rutllen la Maria Vidal, tan simpàtica com sempre, que ens porta sempre noves del fill d'una ex-cupletista de qui escriurem un drama, el dia que ens vagui; la Zulima, que no és mora, sinó cristiana, i ben cristiana; la Julita Oliver i la Flor Temprana.

Al «Monte-Carlo» està d'estrella la saladíssima Assumpció Parreño, que interpreta totes les seves creacions amb un *chic* especial que la fa simpàtica a tothom. Segueixi per aquest camí, nena, que vostè arribarà, i si li fa falta una ajuda — en el bon sentit del mot — aquí estem nosaltres!

Del «Novelty» podem dir-los-hi que la florista cada dia ens agrada més i que no pararem fins que li fem parar a ella... res, no s'esverin: aquella taula de carn del Ninot que li tenim promesa.

Entre l'*elenco* tenen l'Antonietta Claver, la Iola Miralles, la espaterrant Condesita Zoe y les germanetes Mary Chelo, que no sabem quina de les dos ens agrada més, i, posats a triar, ens decantaríem pel *ménage à trois*.

I al «Royals», el senyor Pepet continua defensant-se amb la Bella Cortesana, la Carmen de Granada i les germanes Marley, que tenen més gràcia que un discurs d'En Pich.

EL COSINET SOTSTITUT

— Què més hi vols a la carta?

— Doncs, que diguin al Gori que no es desesperi, que aviat ens podem casar i que el senyoret...

— Si, ja t'entenc: que jo t'arreglaré l'assumpte...

HEM passat per davant de «Novetats» i ens ha cridat l'atenció un cartell que hi havia penjat a la porta: «Ideal Concert». Ai, allí hem pensat de primer antuvi. Que hi ha posat cabaret En Juanitu Marsans? Després diran que en això dels music-halls no hi ha la vida! Després, hem tornat a llegir i hem vist que no anava d'això. «Ideal Concert» és una mena de friolera que dona per postres la companyia d'En Martínez Sierra, on la Bàrcena canta cuplets, es fan sketches, es ballen tangos i s'interpreten comedietes. Ve a ésser una mena de music-hall per famílies, així com el «Polies-Bergères» quan hi treballaven xicotes de bona fe. Es passa bé l'estona i es riu, que ja és molt en aquests temps de calor, de crisi i d'altres coses que, al·l'invés de les cròniques de societat, sentim recordar...

«Carrito de la Cruz» continua torejant cada nit a «Romea» i hi han nits que les nenes de les llotges, si poguessin, li donarien les dos orelles i la qua.

Al «Còmic», En Narcisín, aquella criatura menuda i enciclopèdica, ha estrenat *El Botones del Maipú*, una de

Un mal gènit:

- Escolta, maco, que saps quina hora és?..
- Les sis!!

les moltes cosetes escrites expressament per a ell i en les que tant es llueix.

Rafeleta Haro, Maria Azores, Emilia Iglesias, són els noms de les primeres tiples de la nova companyia del «Nou». Amb un cartell com aquest, ja compendran els nostres llegidors que la gent hi acudeix com les mosques a la mel. El debut tingué lloc amb *Una vieja* — això ens ha passat a molts, quan érem joves — i allí En Peñalver i En Marín tingueren un èxit espantant.

Al «Poli» s'ha estrenat *El celoso extremeño*, d'En Serrano Anguita. L'obra està molt bé i la companyia s'hi llueix de debò.

La campana de Gràcia cada dia porta més gent a l'«Espanyol». L'Amichatis i En Mantua s'ha lluit de debò i amb aquesta obra guanyaran peles i èxit. Molt bé, nois! Això se'n diu escriure amb l'ànima i amb el cor!

Com és natural, En Sugrañes segueix tirant a l'«Apolo» de revista *I. K...*! Amb lo que ha guanyat, ens han assegurat que es vol comprar un *rascacielos*. Quasi quasi que aviat en tindrà prou!

I per aquesta setmana no tenim res més que dir-los-hi, si s'exceptua que la Goyita i la Nita Jo mantenen el cartell a «Eldorado», on dintre pocs dies vindrà a substituir-les l'Egmond de Bries.

EL NEBOT TAFANER

ORQUESTINA JAZZ - BAND

ROHOS - SKA

PER CONTRACTES:

S. Durán. Mares, 30, 3. - 2.

BARCELONA

GRAN SALÓ DE BALL

El més elegant i concorregut: : : :

La Bohemia Modernista

GRANS BALLS
TOTES LES FESTES

LA SENYORETA QUE VULGUI ESTUDIAR PER ARTISTA DEL CUPLET, HA DE VISITAR L'ESTUDI

CATALONIA - Asalto, 56, entlo.

CLÍNICA DERMO-UROLÓGICA

Veneri - Sífilis Tractaments ràpids i moderns
Consulta especial per a obrers, una pesseta - Visita de 7a a 9
Ronda Sant Pau, 7, entressol, 2.^a

VIES URINÀRIES PELL, SÍFILIS, MATRIU : : : :

Salvarsan, 606-914 - ANÀLISI DE SANG - RAIG X
POLICLÍNICA FARRÉ PIJUAN
Ronda Universitat, 5 (prop c. Pelal). De 4 a 8, diumenge de 12 a 1

AQUEST NÚMERO HA PASSAT

PER LA CENSURA MILITAR

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya**GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat**

Habitacions a 5 pessetes

Nova casa de gomes higièniques

LA CORONA

COMTE DEL ASALTO 95

Preciosíssims e higiènics estutros LA
CORONA presentats en forma de cigarret
egípc - Des de 9'25 l'50 - ACOBASSATS
PER A NO NAUFRAGAR a 2, 2 i 5 ptes.
Tenim de tot i per a tots!**Posada SAN ANTONIO**COMTE DEL
ASALTO, 69HABITACIONS REFINADES, HIGIÈNIQUES I ESPAIOSES
QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVADES DES DE
2 A 10 PESSETES**PERFUMERIA
ASTRA**Venda a granel, a litres i a pès
- Un tres cents per cent d'eco-
nomia. Especialitat en mitjas
de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73**No val a badar!...****La
Mundial**
Espalter, 6
BARCELONA**Q**u'badu ensopege.
Sapigueu nadar i
guardar la roba.
Abans d'entrar al bany
passeu per LA MUNDIAL
a comprar un salvavi-
des per a no anar a
fons. Casa de curació
pels qu'hagin ensope-
gat. Lavaties per a des-
prés del bany. Polvos
per a matar les cabres
de dotze potes.**EL CUPIDO**GOMES HIGIÈNIQUES
Calle UN RAL i a'etalviafeu MIL**POSADA DE LA VEGA**Espléndidas habitaciones - Preus reduïts
Sant Olegari, 17 - BARCELONA**SIFILIS CURA
RADICAL**

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

Dissabtes, inyeccions de
606 i 914 a 6 pessetes**LA MASCOTA**Primera casa venedora d'im-
permeables pel NANDU.

Son irrompibles.

També tenim polvos per matar
aquells animalets que s'agafen
a conseqüència dels altres POL-
VOS a 0'50 la caps.

1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

SULFURETO CABALLEROProducte patentat contra la BARRA (ronya).
Sense dany fa desaparèixer la BARRA en 10
minuts. Desconfieu sempre de les imitacions.
COMTE DE L'ASALTO, 84. - BARCELONA
i Centres d'Especcios.**PURGACIONES**uretritis y toda clase de flujos de las
vias génito-urinaarias, así del hombre
como de la mujer, se curan pronto y
bien con las tan conocidas**Grajeas Rusas Rovisoff**cuyos resultados se notan a las pri-
meras tomas.

Casa Sagalá, Rambia las Flores, 14-Barcelona

Minyons de la pilota!**No badeu!**La setmana que vé es posa en posa a la
venda la gran obra de tecnica de futbol**EL LIBRO DEL FUTBOLISTA**

Original d'aquell cronista tant «sabiondo» que es diu

I. Corbinos

Ell . — I no el cansa estar tot el dia remenant, Miquel?
El barman. — Aquestes coses tot és l'acostumar-s'hi; ¿veritat Lulú?